

de wereld kan omtrent ons bestaan in verwarring geraken en menen, dat wij zijn heengegaan.

In verband hiermede wil ik U een latere dialoog aanhalen, uitgesproken enige tijd - zoals ik reeds naar voren bracht -, nadat Jezus was heengegaan.

Het woord des Meesters is: "Waar twee Uwer in Mijn naam vergaderd zijn, daar zal Ik in hun midden zijn". Hoe komt het dan, dan wij Hem niet kennen, dat Hij Zich niet aan ons openbaart?

Antwoord: "Omdat wij blind en verblind zijn, Omdat wij niet in staat zijn Zijn wezen en hoogheid te begrijpen. Maar Zijn woord is waarheid. En zo Hij gesproken heeft, is Hij met ons, nu in dit ogenblik, waar wij in Zijn naam tezamen zijn".

Enkelen onzer weten, hoe Zijn leerlingen Hem hebben gezien en zagen, hoe Hij hen tegemoet schreedt, zagen, waar Hij een stuk des weegs met hen is gegaan. Zij weten, dat Hij bestaat. Maar ook zij waren niet in staat om volledig te begrijpen, hoe Hij altijd en elke dag, elke schrede en elke ademtocht met hen deelde en nog deelt.

Want wanneer wij in Hem geloven, zo gaat Hij met ons, omdat wij deel uitmaken van Zijn wereld en bewustzijn, zoals Hij indringt in de onze. Dáárom zeggen wij: "Wij dragen onze Meester in het hart". Wij zouden ook kunnen zeggen: "Hij verheft ons in Zijn wereld en gaat met ons tot het einde der dagen".

Ik weet niet, of de betekenis hiervan U duidelijk is. Toch is het nodig, dat U deze dingen begrijpt, wilt U in staat zijn de volgende spreker te volgen. Daarom zal ik trachten U dit nog even wat duidelijker uiteen te zetten.

Het gaat niet om wat wij menen te zien, om wat wij denken te beleven. Het gaat om de werkelijkheid. Die werkelijkheid ligt ver achter al, wat wij ons kunnen voorstellen. Zo ver, dat wij blind blijven voor de belangrijkste aspecten van ons leven.

Wij geloven aan geesten, aan engelen, aan duivelen; wij geloven in Jezus en in de andere grote Meesters. Maar in dit geloof menen wij, dat zij ver van ons staan.

Toch is dat niet waar. Wanneer wij onze geest verheffen tot hen, zo zijn zij met ons in dezelfde wereld. Altijd spreken zij tot ons en gaan zij onze wegen met ons.

Wanneer wij dit kunnen leren beseffen, zijn zij voor ons een werkelijkheid geworden en zullen wij nooit zonder leiding, nooit eenzaam en verlaten door het leven behoeven te gaan.

Maar wij moeten eerst beseffen, dat zij met ons zijn, want hun wezen, gereinigde, gelouterde geest, hoog en lichtend, onttrekt zich aan het kenvermogen van het menselijk lichaam. Zij wordt al snel verwaarloosd tot een enkele glimp van Goddelijk licht door een geest, die zich voortdurend tot de stof wendt.

Zo is het noodzakelijk, willen wij ons realiseren, dat de lichtende krachten dezer wereld met ons zijn, dat wij onze aandacht richten op deze krachten en trachten hun bestaan voor onszelf zo reëel mogelijk te maken. Dan zullen wij ontdekken, dat zij werkelijk bestaan, dat zij met ons gaan, dat zij tot ons spreken en antwoord geven op onze vragen. Ziehier de essentie van hetgeen wij deze morgen zullen behandelen.

Het verheugt mij, dat ik in staat ben om U iemand te sturen (te sturen is misschien erg brutaal uitgedrukt, iemand tot U te voeren), die tot U wil spreken; iemand, die juist de periode van visioenen en uiteindelijke realisatie van één-zijn in alle wereld met Jezus en alle grote Krachten, persoonlijk heeft doorgemaakt.

Hij heeft geleefd verschillende honderden jaren, nadat Jezus was heengegaan. Hij was kluizenaar en monnik. Om te spreken zal hij dan ook zoveel mogelijk gebruik moeten maken van het medium, de vocabulaire van het medium en misschien zelfs de gedeeltelijke uitdrukkingswijze en stem en uiterlijk van het medium. Ik kan niet weten, in hoeverre hij tot beheersing kan komen.

Ik zou U ongetwijfeld vele dergelijke voorbeelden tot het medium kunnen voeren en tot U laten spreken. Want vele mannen en vrouwen van oude en nieuwe tijden hebben deze toestand ervaren. Dat wij deze vriend in het bijzonder

tot U voeren is te danken aan het feit, dat zijn beleven de aandacht bijzonder waard is, waar het ligt in een sfeer van bovennatuurlijkheid.

Ik mag U verzoeken om deze vriend in een zo harmonisch mogelijk samenzijn te ontvangen. Ik voor mij, ik neem afscheid van U en meen verstandig te doen mij van verdere commentaren te onthouden, waar ik U de nodige uiteenzettingen thans gegeven heb.

Goeden morgen.

-o-o-o-o-o-o-

Pax Vobiscum,

Er zijn waarden in de Oneindigheid, die wij niet zonder meer kunnen omvamen in het dagelijkse leven. Vluchtende uit het rumoer der samenleving heb ik gezocht naar deze bovennatuurlijke wereld in de eenzaamheid.

Vele mijner jaren zijn droog en dor, vruchteloos voorbijgegaan. Toch is het mij gegeven, vóór de dood mij bevrijdde van stoffelijke gebondenheid, om volledig te ervaren, wat een samengaan met alle wereld betekent. Op verzoek van Uw vrienden, zal ik trachten U te beschrijven, hoe dit beleven tot mij kwam.

Ik mediteerde over het leven en lijden van Jezus. Plots was het mij, of de woestijn verdween en ik voor mij iemand zag gezeten, gekleed in een wit, bruin gestreept gewaad. Een tenger schoon Mens.

In mijn verwondering zei ik tot hem: "Hoe zijt gij hier gekomen?" En het antwoord klinkt mij nog deze dag in de oren: "Ik ben altijd met U geweest." Toen begreep ik, dat hier sprake was van een visioen, van een opening.

En zo zeide ik, angstig geworden: "Heer, zo Gij met mij zijt, hoe komt het dan, dat Gij eerst thans U aan mij openbaart?"

Hij antwoordde mij: "In Uw zoeken naar heiligheid en verdienste hebt gij heel de wereld vergeten, maar niet Uzelve. Zolang Uw ogen op Uzelve gericht bleven, was het U onmogelijk om Mij te zien. Nu echter hebt gij ook Uzelve vergeten. En Uw ogen zijn geopend en gij kunt schouwen in deze wereld, die de ware wereld is: de wereld des Vaders, die leeft in alle mensen, in alle leven".

De figuur vervaagde voor mij en ik kwam bij uit een toestand van verrukking, in de eenzaamheid en armoede van de woestijn. Ik wist toen nog niet, waardoor ik dit visioen verloren had. Ik heb lang moeten zoeken, wederom enkele jaren, voordat het beeld zich herhaalde.

Toen Hij terugkeerde tot mij en ik Hem zag, staande naast mij, toen ik schouwde naar de zon, de zon, die onderging, heb ik hem gezegd: "Waarom hebt Gij mij verlaten?" En Hij heeft mij geantwoord: "Gij hebt Mij verlaten, niet Ik U".

Deze aanklacht scheen mij een onrecht. Een onrecht, omdat ik Hem gezocht had met heel mijn wezen heel mijn bestaan. Toen zeide ik tot Hem: "Maar ik heb U gezocht, Heer". Maar Hij zeide: "Neen, gij hebt Mij gezocht om Uzelve te verheffen. Zó hebt gij in Mij Uzelve gezocht. Vergeet toch, dat gij een mens zijt, die naar heiligheid streeft. Want heiligheid is een roem der mensen. Zij is geen werkelijkheid in het Huis Mijns Vaders. Want ziet, Mijn Vader kent geen heiligen, maar slechts Zijn kinderen. Zoals Ik Zijn kind ben, zo zijt gij evenzeer Zijn kind en daarom Mijn broeder. Indien gij kunt, ga met Mij en Ik zal U de wereld tonen".

Ik ben met Hem geschreden en ik heb niet begrepen, dat mijn lichaam achterbleef. Wij zijn gegaan door vele landen, door steden en dorpen, langs zalen, waarin orgieën werden gevierd en tempels, waarin werd gebeden tot afgoden. En altijd weer waren er, die tot ons gesproken hebben en altijd weer waren er velen, die blind voor onze doorgang waren.

Toen heb ik begrepen, dat er geen leer is, die ons brengen kan tot Jezus, of tot God, onze Vader. Dat het alleen maar een toestand is van je innerlijk bestaan, je innerlijk wezen.

Vanaf dat ogenblik ben ik nooit eenzaam geweest. Ik vond mijzelve terug in de woestijn en ik wist, dat anderen de gestalten rond mij niet konden zien. Gestalten, die op mensen geleken, die op vlammen geleken; gestalten, die ik herkende als grote wijsgeren en meesters en gestalten

van wezens, die waren zoals ik, pas ontwakend, pas bewust van een nieuwe wereld.

Zo ben ik teruggegaan naar de steden. Ik heb een handwerk uitgeoefend. En men heeft gezegd, dat ik mijn God had verloochend, omdat de kerken mij niets zeiden en menige priester mij een dwaas leek.

Zij wisten dan ook niet, dat des temmen van hen, die met mij gingen, meer betekenden en waardevoller waren. Zij wisten niet, dat er een waarheid bestaat, groter dan alle menselijke waarheid. Want in hun leer zochten zij zichzelf. En hun prediking was een zelfverheerlijking. Hun God was slechts een voetstuk, waarop zij hun eigen bewustzijn trachtten te plaatsen.

Ik heb veel gezien en veel bleefd, voordat ik de stof volledig achter mij kon laten. Zó volledig, dat ik daarin nooit meer ben teruggekeerd. Ik heb gezien, hoe ook het lichaam en de lusten van het lichaam hun gezellen hebben. Ik heb gezien, hoe ook deze soms schoon, soms afzichtelijk kunnen zijn.

De wereld was zo groot, maar zij bleef voor mij gelijk. Want geen nieuwe gezichten waren er in die wereld. Slechts ontwaakte soms één, die nog niet mee had gesproken. - bewust - in onze discussies, plotseling op en sprak mee met ons in enkele woorden. Soms zag ik in deze wereld ook weer degenen, die verrukt luisterden naar hogere werelden.

Zo heb ik begrepen, dat het eeuwig leven is de waarde, die werkelijk telt: een bewustzijn, dat ons verenigt met al, wat wij groot en heilig achten. Een bewustzijn, dat ons inzicht geeft in de werkelijke waarde van leven, van leer en van denken.

Waar men mij verzocht heeft U dit mede te delen, wil ik daaraan een les toevoegen:

Wanneer gij God wilt vinden, dient gij Uzelf te vergeten. Wanneer gij Uw god gevonden hebt, verhef U daarop en gij zult Hem en alle wereld van glans en licht, die gij gevonden hebt, verliezen.

Maar aanvaardt gij God als een natuurlijk deel van Uw leven, gij zult met Hem wandelen door alle tijden, door alle wereld. Omdat alle wereld en alle tijd in Hem leeft en bestaat en zo weerkaatst wordt in ons allen, die deel zijn van Zijn Wezen en Zijn Schepping.

Het is een vreugde God te vinden. Zelfs nu, dat ik met U spreek, zijn er rond mij hoge krachten, is rond mij licht en bewustzijn en vreugde. Terwijl mijn stem tot U spreekt, delen andere stemmen mee in mijn denken en zij zeggen mij: "Dit lijkt nog een droom. Maar zij, die dromen, zullen ontwaken tot de werkelijkheid, En zij zullen vinden, dat de werkelijkheid schoner is dan de droom in hun ogen ooit heeft geleken!"

Moge de vrede onzes 4eren met U zijn. Moge Uwe ogen geopend worden, opdat gij met ons kunt zijn in Gods Rijk. Dat is de werkelijkheid, die reikt over alle tijd, alle wereld. Dit is de Kracht. in elk hart, die is de grondslag onder elke gedachte.

Moge Uw Zondag een gezegende zijn.

-o-o-o-o-o-

Deze tweede lezing is van de Zondagmorgen groep B, van 18-9-1955.

Goeden morgen, vrienden,

Het is mij een heel groot genoegen om dan voor Uw kring te mogen gaan spreken. Ik mag gelukkig een klein beetje ook wat zwaardere materie met

U aansnijden. Maar wanneer U denkt, dat het voor mij beter is om wat aan de lichtere kant te gaan spreken, dan moogt U dat rustig zeggen.

Ik wil vandaag dan graag met U een klein beetje filosoferen, mediteren over de eenvoudige dingen, die voor ons zo belangrijk zijn, als b.v. geloof en ook al vertrouwen en hoop.

Wat je ook bent, of je geest bent, of dat je een mens bent, je voelt je altijd weer eenzaam en verlaten, wanneer je niet een zeker vertrouwen hebt in de toekomst, de hoop, dat de dingen beter worden en een geloof, dat er krachten zijn, die je bijstaan.

Of je deze krachten je voorstelt als kleine huisgoden, voorstelt als grote demonen, of voorstelt als een ongevormd God, is uiteindelijk bijzaak. Het gaat hier niet om de Godheid, het gaat er eigenlijk om, hoe wij zelf staan in het leven. En wanneer wij goed en juist in het leven willen staan, dan moeten wij een geloof hebben.

Het klinkt misschien heel eigenaardig, maar wij moeten voor onszelf weten, dat er iets is, waar wij om bijstand kunnen vragen. Wij moeten weten, dat er krachten zijn - ook al zien wij die niet-, die ons bijstaan.

Wanneer wij een dergelijk geloof hebben, dan kunnen wij uitroepen met de oude Yogi: "Ziet, al is mij verloren. Maar in mijn geloof heb ik de zekerheid gevonden, waardoor ik meester ben van het leven en niet de slaaf van het noodlot".

Die gelooft, is niet meer onderdaan van alle gebeuren. Hij is vrij en kan zich openbaren in de wereld van geest, of van stof, zoals hij wil.

Dit is een zeer belangrijk punt, vrienden, vrij zijn! Geloof maakt vrij, omdat het U onafhankelijk telt van Uw eigen onvolkomenheden. Omdat het U onafhankelijk maakt van al hetgeen de wereld doet. Dat is onbelangrijk geworden.

In het geloof heeft men een zekerheid gevonden, waardoor men meester is geworden van alle dingen. En in zijn geloof kan men volbrengen, wat men als mens eenvoudig niet zou kunnen doen, wat voor de geest onmogelijk leek.

Om dit echter te kunnen doen, moeten wij niet alleen op God kunnen vertrouwen. Want wanneer wij alleen op God vertrouwen, dan komen wij tot een houding, waarin wij gaan zeggen: "Ziet, de grote God zal alles voor ons doen en wij blijven hier rustig zitten in de zon. Wanneer er eten moet komen, komt er eten. Wanneer er kleding moet zijn, dan komt er kleding. Dat doet de grote God". Dan zijn wij dwazen, omdat wij dan misschien niet voor niets vertrouwen, maar zelve geen deel meer hebben aan het leven.

Er is een vorm van geloof, die een mens maakt tot een slaaf van zijn God, waarbij hij geleefd wordt door onbegrepen krachten en alleen maar in berusting neerzit en alles aanvaardt. Dit is een onmogelijkheid. Dat mag geen mens doen. Men moet absoluut zich realiseren, dat men vertrouwen moet hebben in het eigen wezen.

Wij zijn in deze wereld gekomen - wereld van de stof, van de geest - om zelf onze taak te vervullen. Wanneer wijzelf niet kunnen, dan hebben wij het recht om God te vragen. Dan zal God ons - dat is ons geloof - helpen en dan komt alles in orde. Maar vóór die tijd moeten wij juist het zelf geprobeerd hebben.

Wij moeten vertrouwen hebben in onszelf. Wij moeten weten, dat wijzelf persoonlijk in staat zijn om alle dingen te doen. Alle dingen, die nodig zijn, alle dingen, die wij wensen.

Er bestaat voor ons niets, wat wij niet kunnen doen, wanneer wij willen. Kunnen wij het niet doen in de stof, dan kunnen wij het doen in de geest. Is het voor de geest onmogelijk, dan creëren wij een wereld, waarin het wel mogelijk is. Wij kunnen alles.

Met dit vertrouwen in onszelf en het geloof aan een God, Die het ons mogelijk maakt, verder te gaan, kunnen wij komen tot de grootst mogelijke bereiking, Dit is toch eenvoudig genoeg? U kunt begrijpen, wat ik bedoel?

Nu bestaan er zeer veel oude leren. Eén daarvan zou ik U willen voorleggen, als een bevestiging van hetgeen ik als stelling hier eerst naar voren heb gebracht.

Toen de grote Goden besloten om de wereldzee te karnen, toen waren zij eenzaam en meenden door de Schepping de eenzaamheid te kunnen verdrijven. Zij brachten de wereld tot stand, door uit de wereldzee (het reeds geschapene) hun eigen Schepping te creëren.

Echter zij wisten niet, dat zij met het karnen van de wereldzee ook het gif der wereldslang zouden beroeren. En zo stroomde uit de gekarnde wereldzee over de geworden wereld de bitterheid van het noodlot, het lijden.

Er was geen der Goden, die dit gif dorst bestrijden, Zij hadden geen vertrouwen in zichzelf en aarzelend trokken zij zich terug. Behalve Indra, de Grote en de Moedige, die - wetend, dat hijzelf onvolkomen was - toch de volkomenheid van Brahman in zich wist en daarom het wereldgif nam.

Zo heeft hij het wereldgif tot zich genomen en daardoor kon de wereld leven en bestaan. Indra zelf draagt de tekenen er van. En nog, wanneer men hem voorstelt, is zijn gelaat blauw. Maar.....hij leeft! En hij is de grootste onder de groten.

Zo gaat het met ons ook. Ook wij karnen onze wereldzee. Ook wij trachten te scheppen in onze wereld. Wij vechten, wij denken, wij zoeken, wij streven, wij bouwen ons een woning en een leven en wij menen daarmede de wereld te kunnen dwingen naar onze hand.

Dan komt op een ogenblik het lijden op ons af. Want al wat wij zelf scheppen is onvolmaakt. In deze onvolmaaktheid, - dat moet gij. mijne broeders, begrijpen - komt de bitterheid. Want het onvolmaakte moet worden aangevuld tot volmaaktheid. En waar het volmaakte niet uit ons geboren is, is het een misvorming van onze eigen Schepping in onze ogen.

Zo komt de bitterheid op ons af en de meeste mensen vluchten daarvoor. Zij gaan weg. Zij hebben geen vertrouwen in zichzelf en in hun eigen Schepping. Zij hebben nog minder vertrouwen in de grote Kracht, die daar hoven ligt. Zo komt het dan, dat de mens weggaat en in het leven zegt: "Het lijden jaagt mij achterna, hoe hard ik ook vlucht".

Wij moeten durven zijn als de Groten, als Indra, de grote Strijder. Wanneer onze Schepping onvolmaakt is, wanneer zij baart datgene, wat wij nog niet kunnen beseffen, of omvatten in ons eigen denkbeeld, iets, waar wij niet op voorbereid zijn, dan moeten wij in staat zijn om, zoals hij, het wereldgif te slikken, om het lijden te dragen, om het tot ons te nemen.

Het zal ons tekenen. Het zal ons zeer zeker maken tot andere wezens, tot andere mensen. Eens was Indra een gelijke onder gelijken. Nu is hij Meester. Alle anderen zien tot hem op. Hij is stamvader geworden van een geslacht van Goden.

Het is een leer, het mythologie. Maar er zit een waarheid in. Wanneer wij het lijden niet kunnen dragen, wanneer wij onzeker zijn en niet durven op ons nemen, wat het leven ons toewerpt, dan zijn wij klein en machteloos. Dan kunnen wij niet verder gaan. Dan worden wij voortdurend achtervolgd en zeggen wij: "Ziet, de wereld, die wij gebaard hebben is onvruchtbaar", zoals eens de Goden zeiden, toen zij zagen, hoe het gif alle vruchtbaarheid wegnam.

Maar durven wij het lijden op ons nemen, durven wij het in ons op te nemen en het in ons te verwerken, dan zullen wij uit de brandende pijnen van het lijden geboren zien worden het groter bewustzijn.

En dan - Indra nam niet alleen het wereldgif, omdat hij zichzelf wilde handhaven en datgene, wat hij mee had geschapen, wilde doen zijn en voortbestaan. Want in hem was een medelijden voor de Goden en voor de schepselen. Daarom nam hij; hij had ze a.h.w. lief. Daarin vond hij dan de grote oplossing van zijn probleem.

Er is sedertdien over deze dingen zeer veel gefilosofeerd en gedacht. Zo heeft eens een Mohammedaanse wetgeleerde in een kleine dessa in Java gesproken tot een paar, die de grote Hadj gemaakt hadden, die grote pelgrimstocht naar Mekka.

Zij kwamen terug, trots en verheven, met zich dragend water van de heilige bron, een Koran, speciaal gedrukt daar in de heilige stad, het snoer, dat gewijd was en in aanraking gebracht met de steen van de Kaäba. Zij vonden zichzelf groot en dachten nu geëerd te worden.

Zo gingen zij tot hem en zij zeiden hem: "Ziet, Heer, wij zijn teruggekeerd en groot zijn zij in de ogen van ons volk en geheiligd zijn wij door de plicht, die wij vervuld hebben".

En toen lachte deze oude man. Hij zei tot hen: "Hebt gijzelf de zeeën bedwongen? Hebben Uw voeten zelf U gedragen, al die weg? Zijt gij het, die de Hadj gemaakt hebt? Zijt gij het, die de grote pelgrimstocht hebt gemaakt? Of zijn het anderen, die U gedragen hebben?"

Toen moesten zij bekennen, dat zij gegaan waren met een boot, Zij hadden zich later laten dragen tegen grote prijs door kamelen en ezels van Medina tot Mekka.

En hij zei tot hen: "Ziet, dan zijn de ware pelgrimsgangers eigenlijk de ezels geweest. Want zij hebben U naar Mekka gebracht. Maar gij, gij verheft U daarop. Waarom hebt gij niet de weg gegaan, zoals de profeet die heeft voorgeschreven?".

Zij zeiden toen: "Maar wij zijn toch tot de Kaäba gegaan? Wij zijn toch

meegegaan naar het dal en wij hebben daar de omloop volbracht?

Weer lachte de heilige. Toen zei hij: "Ziet, gij zijt kinderen, die omdat zij een spel goed gespeeld hebben - denken, dat zij nu volwassen zijn. Want volwassen zijt gij niet".

Want waar is de Kracht, die gij hebt meegebracht? Waar is Uw wijsheid? Gij spreekt met Uwe tong grote woorden. En machtig is het geluid van Uw stem. Waardig is de tulband, die gij draagt, waardig toont gij U en vreemd. Uw hoofddoek (en hij wees op één daarvan) toont in zijn knopenvouwing, hoe trots gij zijt op Uzelve. Maar wat hebt gij voor de wereld gedaan?

De Profeet heeft geleerd, dat alle dingen goed zijn, mits zij van God komen. Gij kunt ze niet beter en niet slechter maken. Maar ik zeg U: Hoe staat het met het land, met de sawah? Is die bebouwd? En hoe gaat het met de buffel? Is die gezond? En hoe is Uw vrouw? Is zij gelukkig?"

Toen antwoordden zij: "Meester, deze dingen, die vallen weg bij het grote voordeel van de Hadj. Hierdoor willen wij ingaan in het Paradijs".

En toen lachte de oude. Hij lachte heel vriendelijk en stil. Het was een glimlach om zijn lippen. Hij zei hen: "Ziet, het paradijs, dat lijkt U ver weg. Ik leef in een paradijs. Ook ik ben in de jeugd naar Mekka gegaan en ik heb daar geen paradijs gevonden. Maar hier, waar ik zit op de galerij, in dit huis, dat niet het mijne is, daar vind ik de werkelijke vrede. En wie vrede heeft, die heeft rijkdom. Wie rijkdom heeft en vrede, heeft een paradijs."

Toen hebben zij gezegd: "De oude is een beetje dwaas. Hij is bang, dat onze eer hem minder zal doen zijn in de ogen van het volk". Zij waren dwaazer, dan zij wisten.

De oude had dit begrepen: eens was hij trots gekomen, omdat hij, de geleerde, die alle voorschriften kende en alle soera, terugkwam van de heilige stad, in een tijd, dat een pelgrinstocht meer betekende dan voor die anderen. En hij had zichzelf groot en machtig geacht.

De pokken waren toen gekomen. Zijn vrouw was dood gegaan. En hij was toen dwaas geworden en had vreemde dingen gezegd. Hij had bijna amok gelopen. Toen hadden zij gezegd: "Ziet, deze denkt, dat hij de Koran kent, maar hij spreekt wartaal". Zij waren naar de dokter gegaan, de wonderdokter, de doekoen.

Zo had hij geleerd uit de bitterheid. Daar wat hij dacht het zijne te zijn, ja.....een voorrecht, een geluk.....hem genomen werd. Toen zeide hij: "Ziet, ik wil dit alles niet meer hebben. Ik weet één ding: Ik weet, dat Allah in de hemel is. Ik weet, dat Mohammed Zijn Profeet is. Ik weet, dat er een waarheid is, die verder gaat dan alle dingen!"

Toen heeft hij zich neergezet en hij heeft gesproken tot ieder, die om raad vroeg. Hij heeft gewerkt en hij heeft wat gebeden soms. Hij vertrouwde er op, dat hijzelf in staat was om anderen te helpen en het juiste oordeel uit te spreken. Hij vertrouwde er op, dat de Allerhoogste hem bij zou staan, als het nodig was.

Toen spraken al heel gauw over wonderen, noemde hem een heilige man. Daarom kon hij het niet nalaten er op te wijzen, dat het de ezels zijn, die de pelgrinstocht naar Mekka maken, niet de Hadji's.

Dit, mijne vrienden, moet U duidelijk maken, dat het niet de uiterlijke dingen zijn. De uiterlijkheid heeft nergens mee te maken. Wat gij uiterlijk doet, of laat is onbelangrijk.

Uiteindelijk, wanneer de kinderen spelen en zij doden een slang, dan noemen zij zich helden. Wanneer een ander veel verdiend heeft en grote feesten kan geven, dan vindt hij zichzelf een gelukkig mens. Maar wie heeft vaak het meeste geluk verdiend? Degene, door wie de slang vernietigd werd? Of degene, die in de avond kan toeschouwen, als de schaduwbeelden het verhaal vertellen, dat al zo vaak verteld is? Die laatsten zijn de werkelijk gelukkigen.

Hoe kun je iets aanvaarden, wanneer je niet het recht hebt om het te nemen? De wereld geeft veel. En ieder heeft recht te nemen, wat de wereld geeft, wanneer hij eerst de wereld gegeven heeft.

Als je dat doet, dan kun je zo in jezelf vertrouwen, dat je een geluk durft te nemen, dat je gelukkig kunt zijn met de kleine dingen. Dan weet je ook, dat, wanneer er een verplichting komt tegenover de wereld, die je zelf alleen niet zoudt kunnen voldoen, er een kracht is, die je helpt om

Zigeuners - niet de Magyaren, dat zijn weer anderen -. Zij trekken dan verder door en wij vinden hen in Noord-Griekenland. Wij vinden hen in Noord-Italië, verder in midden-Engelenad, in Wales en ook in Ierland.

In de tijd, dat de Romeinen naar Engeland toe trokken, waren de Druïden inderdaad de erkende priesters van de Britse stammen. Die werden allen "Druïden" genoemd. Zij waren niet zo geestelijk hoogstaand, als U denkt, wat blijkt uit het feit, dat zij regelmatig bloedoffers brachten. Iets wat misschien ontgaan is aan de schrijver in kwestie, maar toch wel vaststaat, naar ik meen. Wanneer je een bloedoffer brengt, dan ben je niet hoogstaand, ook al respecteer je bloemen en planten nog zo zeer. Dan stel je een ander, lager staand leven hoger dan dat van je eigen soort. Dat kan nooit goed zijn.

Deze zwart-magische praktijken hebben een sterke overeenkomst met praktijken, die wij ook al weer vinden in Zuid-Amerika. Het is dus begrijpelijk, dat wij de Druïden niet direct zien als hoogstaande geesten en de Graal-legende zeker niet in overeenklank willen brengen met de Druïden-priesters.

Dat de Druïden inderdaad door de Romeinen grotendeels verdreven zijn, is waar. Zij waren de grootste tegenstanders van de vernieuwing, omdat andere Goden in de plaats van hun eigen Goden kwamen en hun gezag verminderde.

Wat betreft van de Graal-legende, die legende duikt het eerst op in de Christelijke vorm ± 300 jaar na Christus. De legende van de beker echter is veel ouder en komt b.v. in het vóór-Christelijk Ierland reeds voor als een overlevering, die uit Atlantis stamt, waar n.l. de wij-beker, waarmee men aan de Grote God, samenkomende op het eiland in de Tempel onder de gouden raadstafel, een speciaal bloed-offer bracht. "en meende, dat zolang deze beker bestond het rijk gezond zou zijn. Het is opvallend, dat in de Middeleeuwse - door Engeland beïnvloede - versies van de Graallegende, dit steeds weer naar voren komt. Die beker is noodzakelijk om het rijk gezond te maken.

Kijkt U maar naar de oorspronkelijke legenden van King Arthur, of zelfs maar enkele fragmenten, die Chaucer er over heeft geschreven. Wij moeten de Graallegende zien als een Christelijke adoptatie van een veel oudere legende, die hoofdzakelijk in Engeland, maar ook in het Noordelijk van Spanje bij de daar heersende stammen, nog sterk opgeld deed.

Wat betreft de Albigenzen, dezen gingen zeker niet terug naar het Druïdisch geloof. Integendeel! De Albigenzen waren Christenen metterdaad. En daarom zijn zij uitgeroeid.

Volgens de schrijver is het brengen van bloedoffers door de Druïden hen opgedrongen en was dat oorspronkelijk niet zo.

Dat is gezien de stelling, die hij verkondigt, wel noodzakelijk. Maar ik kan U verzekeren, dat, wanneer U gaat naar de grote offerplaats der Druïden in Stonehenge, U op het ogenblik nog de bloedgeul kunt zien en de bloednap, die in de offersteen aanwezig was. Op het ogenblik nog. Men is het over het algemeen wel eens, dat deze plaats door de Druïden werd opgericht. Wat ik overigens volkomen onderschrijf en bevestig.

Nu wordt gevraagd: iets over de moderne muziek.

Wat U moderne muziek noemt, is muziek uit de 80-er jaren. Als wij hier over modern spreken, dan hebben wij het over Debussy en Ravel. Andriessen ook, Strawinsky is ook nog tamelijk ouderwets.

Niet eens meer decatonaal, maar a-tonaal. Dat is moderne muziek. En als U die hoort, dan zegt U: "Dat lawaai!" U begrijpt het niet. U is daarin niet gegroeid. Als U zegt Andriessen b.v. als een modern componist, of b.v. Pijper, ja Badings ook, ofschoon Badings zeer teruggrijpt naar oude motieven en gebruiken, zijn opbouw is eigenlijk ouderwets.

Is a-tonale muziek een uitdrukking van een andere wereld?

Neen, a-tonale muziek wil zeggen, dat de melodie, de ongebroken voortzetting van een motief in de moderne wereld weinig meer te zeggen heeft voor de moderne mens. Deze wereld bestaat niet meer uit vastliggende patronen. Men is niet meer zeker. In plaats daarvan komt het ritme. Het ritme, dat wel voortgaat, omdat de beweging op aarde niet stilstaat. De eerste beginselen daarvan kunt U waarschijnlijk reeds vinden zelfs bij Strawinsky.

Het klinkt erg onbevredigend.

Voor U, voor U. Er zijn mensen, die zijn buitengewoon romantisch. Die vinden alleen het beschrijvende werk van Ketelby b.v. aardig. Zo lekker kunnen meeneuriën van dom-dom-dom. Anderen voelen meer voor dat zwoele van een Zigeuner-melodie en zwijmelen misschien in een boeran, of een hora.

Anderen mensen zijn niet gelukkig, of zij moeten het zoeken in samenwerking-

en samenleving. dat het kenteken is van de Jazz-style als New-Orleans, New-Chicago en New-York-style en dat zien als "je-van-het" in de muziek. De tegenwoordige muziek is ernstig-a-tonaal. En blijft ze licht: sensueel zoeken naar nieuwe effecten met teksten, die zelfs de eenvoud zoeken van wat liefde, dat nog een 30 jaar geleden bestond, al weer ontvlucht zijn. In de plaats daarvan eigenlijk zo'n beetje sarcastisch, honend sarren over de dingen. Dat is tegenwoordig de stijl. "Rijd maar, cowboy, in de wilde landen, want anders word je neergeschoten". Of zo in de stijl van "erkman, werk, want anders kun je nog niet eens de suiker in je pap verdienen; werk dan, slaaf". Dat zijn de opstandige liederen van deze tijd. Daar tegenover krijg je dan natuurlijk ook weer de heerlijke droom van "Ik hield haar in mijn armen bij het maanlicht. En nu staar ik haar na, terwijl ze met een ander ter kerke gaat".

x Noemt U dat dan fout, die moderne uiting van muziek? "Het voelt zo arm aan.
- Hoe kan ik dat fout noemen. Het is een uitdrukking van het leven van deze tijd. U voelt het als arm aan en U bent ongetwijfeld zeer verrukt over de mooie klassieke muziek van een Mozart of een Chopin, nietwaar? (Ja). Waarbij U vergeet, dat Mozart ongeveer hetzelfde was in zijn dagen, wat een Gene Krupa, of iets dergelijks in deze tijd is. U vergeet, dat Toccata en Fuga van Bach ongeveer hetzelfde zijn als: "By the blue Hawaiian Waters" van Ketelby, of zoiets uit de moderne tijd.

x Zou deze moderne muziek nu ook nog eeuwigheidswaarde hebben?

- Ik verwacht uit de dwaasheid der mensen, dat datgene, wat zij uit deze tijd het minst begrijpen, het langst als grote kunst zal worden erkend.

x Hoe is de mensheid er plotseling toe gekomen om vaatwerk te maken?

--- Oorspronkelijk is de eerste aanleiding tot vaatwerk geweest het feit, dat in uithollingen in rotsen water bleef staan. Later maakte men kunstmatige uithollingen. Deze kunstmatige uithollingen werden dan ook als kookvat gebruikt. Men gooide daar dan gloeiende stenen in. Dat water werd zo verhit.

Later maakte men, omdat men gewond was geraakt aan de gedachte, dat iets hols iets bevatten kon, voor het verzamelen van sommige vruchten, eerst van bladen een zekere napvorm.

Veel later bleek, dat bepaalde kleverige soorten grond, klei, ook deze vorm bleven behouden, wanneer je ze liet drogen. Dan kon je ze ook daarvoor gebruiken.

Toen heeft op een goeie dag een "genie" of een "stommeling" een dergelijk vat heel dicht bij het vuur laten staan. De ene kant was toen terracotta geworden als beginsel. Vandaar kwam men tot de conclusie, dat dat niet meer voor water vatbaar was, al was het poreus. Zo is men begonnen met het eerste vaatwerk.

Het allereerste vaatwerk, dat gedurende de huidige menselijke ontwikkeling op aarde is gemaakt, is waarschijnlijk niet ouder dan \pm 40.000 jaar. Het werd gemaakt in het Zuiden van Afrika en wel van leem. Daarna is de kunst van vaatwerk maken door de negers overgebracht naar het Middellandse Zeegebied, maar daar bij sommige invasies weer verloren gegaan.

Toen is het meegegaan met enkele trekkende volkeren als een soort herinnering naar het Oosten toe en werd het eerst in verfijnde vorm aangetroffen op het eiland Cyprus.

Van Cyprus uit is de kunst van vaatwerk maken gegaan in de richting van Perzië en vandaar ook de verfijnde vorm van vaten maken i.p.v. het grove onsymmetrische product, dat men eerst maakte, naar Egypte.

De eerste draaischijf is waarschijnlijk een vroeg-Cretenzische uitvinding geweest, die echter hoofdzakelijk op Cyprus werd gebruikt.

x Ik zou graag willen weten, wat eigenlijk mediteren is?

- Mediteren wil zeggen: zich afsluiten van de wereld en een bepaalde gedachting tot het einde toe vervolgen, zo mogelijk met een cosmische ontwikkeling van deze gedachte, die men vanuit zichzelf begint. Dat is mediteren. Daarnaast staat het contempleren, dat bestaat uit het beschouwen van één onderwerp, waarvan men zich niet laat afbrengen, in tegenstelling dus met de meditatie, die van oorzaak tot gevolg, van toestand, tot toestand, van realisatie tot realisatie verdergaat. De contemplatie beperkt zich tot één onderwerp, één beschouwing, maar tracht de volledige volheid van dit ene op zich te laten inwerken en zo in dit ene ook weer te komen tot een aanvaarding van het geheel, van het Goddelijke. (Antwoord bekort).

Goeden avond, vrienden,

Wij zullen besluiten met een meditatie, een korte meditatie aan de hand van een door gekozen onderwerp. Welk onderwerp?

Het gebed van Franciscus van Assisi.

Franciscus heeft zoveel gebeden. Maar bidden in zijn zin, daar kunnen wij wel degelijk over mediteren.

B I D D E N

=====

(Naar Franciscus van Assisi)

Wat is er in de wereld, wat ons niet verwant is? Leeft niet de zon, zoals wij leven? Zoeken de dieren, de planten niet evenzeer naar vreugde, naar bewustzijn, naar leven, zoals wijzelf dat doen?

Alles is één. En Eén is het, Die alles in stand houdt. Er is niets buiten die Ene. Daarom mogen wij niet vragen om te bezitten.

Zalig zijn wij, wanneer de wereld ons arm noemt, want wie arm is en geen begeerte kent, is rijk, omdat hij de hele wereld bezit.

Gelukkig zijn wij, omdat wij leven. Want leven betekent: de dood overwinnen, elk ogenblik weer. Gelukkig zijn wij, omdat wij zien. Want al, wat zich aan onze ogen vertoont, is een beeld van onze Schepper, geuit in onze broeders en zusters, medeschepselen, door God voor ons ook mede-geschapen.

Wij hebben deel aan die wereld. Wij hebben deel aan alle kracht en alle bewustzijn. Voor ons is een grote Geest op aarde gekomen en aan het kruis gestorven. Voor ons heeft een grote Geest gedoopt, jarenlang en gezocht en eindelijk onder een Boab-boom de Waarheid gevonden. Voor ons strijden de Engelen. Voor ons is heel de Schepping een gave van de scheppende Kracht.

Wanneer wij de moed hebben die gave te aanvaarden, zoals zij gegeven is, wanneer wij de moed hebben om deel te zijn van de Schepping, één met de Schepping, wat blijft ons dan nog over, dat niet vervuld is?

Wanneer wij één zijn met de wereld, één zijn met de zon, één zijn met het leven en één met de fluweelblauwe nachthemel, dan zijn wij ook één met Jezus te Nazareth. Met Jezus in Bethlehem zelfs. En één met Jezus op Gethsémané, op Calvariën.

Dan zijn wij één met de Prins Siddharta, één met de dolende Çakyamuni, één met de Boeddha, die zijn lering geeft. Een met alle dingen in God.

God, Die voor ons wordt geuit door één van Zijn openbaringen. Door Jezus, of misschien door een ander. God, Die voor ons geuit is in datgene, wat wij begrijpen van het leven, datgene, wat reeds in ons leeft van Zijn wezen.

God, Die onze kracht is in ons bestaan, waarin wij kunnen opgaan. God, Die ons nooit verlaat, Die ons altijd alles geeft, wat wij werkelijk van node hebben. God, Die de enige Werkelijkheid is, de Eenheid, Die onze vreugde is door de veelheid, die Zij openbaart.

Die Eenheid, die onze kracht is, omdat zij ons één met Zichzelve doet bestaan. De Kracht, de grote Eenheid, die onze Vrede is, omdat zij ons harmonie schenkt met heel de Schepping en al het bestaan. Er is geen verdeeldheid, geen strijd.

Wanneer de wereld vraagt, vraagt God. Geef dan van ganser harte. Wanneer het leven vraagt, geef het leven. want het is God, Die vraagt. God, Die in U leeft, en Die nemende U meer schenkt, dan gij ooit in Uwe beperking zoudt kunnen behoeden.

Dit is een gedachte, die in veel gebeden van Franciscus naar voren komt. Dat is de mystiek, die op de achtergrond ligt van een mens, die een kerk ging metselen, omdat hij meende, dat zijn God hem had gezegd: "Bouwt Mij een huis".

Maar waar woont God? In onze harten! Ook wij horen die stem soms: "Bouwt Mij een huis". Dan bouwen wij een woning voor God in ons eigen bestaan, in ons eigen wezen, door te trachten één te zijn met Hem in al Zijn uitingen. Zo Zijn Liefde en Zijn Vrede uit ons openbarende, Zijn Kracht, Zijn Volheid en Heerlijkheid in ons ontvangende.

Met deze meditatie zullen wij deze bijeenkomst besluiten.

Goeden avond, vrienden.